

Vážení a milí čtenáři,

v březnu 2016 se v mém životě odehrály dvě významné události. Zaprvé – to především – se nám narodilo první dítě a stal jsem otcem. A zadruhé jsem převzal štafetu od Petra Bělovského a stal jsem se šéfredaktorem Jurisprudence.

Po osmi letech a osmi měsících si tak připadám trochu jako v tom vtipu, jehož pointa spočívá ve slovech: „Zkusil jsem obojí a nedá se to srovnat!“ Ovšem s tím rozdílem, že určité paralely přece jen vidím. Otcovství, stejně jako šéfredaktorství, je leckdy únavné, občas si člověk možná i zoufá, ale zároveň přináší pocity uspokojení, radosti a hrdosti. Obojího jsem si užil vrchovatě.

Jako člověk, který má rád čísla, jsem nemohl odolat malé statistice. Těch osm let a osm měsíců pro mne znamená 51 vydaných čísel, z toho 9 speciálních, tematicky zaměřených. Celkem v nich vyšlo 259 článků, které dohromady představují přes 7,5 tisíce normostran. To je docela hodně čtení, ale vlastně i psaní: za každým článkem je řádka mailů s autorem i recenzenty, často i několik postupně vylepšovaných verzí textu. A vedle článků, které byly nakonec úspěšně publikovány, jsou i články, které recenzním řízením neprošly...

Když se ohlédnu zpět, velkou radost mi dělala právě ona speciální čísla, která se nám podařilo sestavit na různá aktuální témata. A vůbec nejvíc mne těší hned to úplně první, věnované metodologii právní vědy. I po osmi letech stále rezonuje v debatě, která se v této oblasti vede, a stále ho vídám třeba v doporučené literatuře pro doktorandy. Beru to jako potvrzení, že přišlo ve správné době a mělo smysl.

Mám-li bilancovat, nemohu zamlčet ani jistý dluh, který cítím v tom, že se nám na rozdíl od některých jiných českých časopisů nepodařilo dosáhnout zařazení do databáze Scopus. Naše přihláška byla odmítnuta s odůvodněním, že náš časopis, ač kvalitní, nemá mezinárodní dosah, protože vychází pouze česky. Články ale po mém soudu nejsou automaticky chytřejší jen tím, že jsou napsané anglicky, a v právní vědě zkrátka existuje řada témat, která mají ryze české publikum, pro něž má smysl psát česky; česky a dobře. Jurisprudenci jsem proto profiloval jako místo, kde mají takové texty svůj prostor. Jsem si ale vědom toho, že pokud si chceme udržet kvalitní autory, kteří jsou přitom namnoze hodnoceni podle toho, v jakých časopisech publikují, je pro nás zařazení do Scopusu klíčové: malý krok pro lidstvo, velký krok pro Jurisprudenci. Jako svůj poslední krok v roli šéfredaktora jsem proto podal další přihlášku a doufám, že na druhý pokus se snad hodnotitele podaří přesvědčit.

Zkrátka: bylo to překrásné (většinou) a bylo toho dost. Cítím proto současně nostalgii i radost, že přichází má chvíle a mohu Jurisprudenci předat dál. Že naši nabídku stát se novou šéfredaktorkou přijala právě dr. Katarzyna Żák Krzyżanková, která působí na katedře teorie práva a právních učení PF UK, mi to ale velmi usnadňuje. Znáám ji už dlouho jako člověka velmi pečlivého, pracovitého, vstřícného a přitom důsledného, a tak nemám pochyb o tom, že Jurisprudenci posune zase o kus dál.

Dovolte mi tedy, abych poděkoval všem, kteří s naším časopisem spolupracovali a spolupracují. Vedle autorek a autorů především kolegyním Karolíně Šnajdrové a Monice Koucké, které většinou zůstávají tak trochu v pozadí, ale přitom mají nebetyčnou zásluhu na jeho velmi kultivované jazykové a grafické úrovni (a se mnou to vždycky neměly úplně snadné). Ale také vám všem, kteří jste ho četli a čtete. Věřím, že nám zůstanete věrni i nadále.

Nové šéfredaktorce přeji nejen hromadu skvělých článků a hodně entuziasmu, ale také spoustu potěšení z dobře vykonané práce. Zkrátka: ať je toho nejen dost, ale ať je to i překrásné (pokud možno pořád)!

Marek Antoš